

Foreløbig udgave

DOMSTOLENS DOM (Tiende Afdeling)

1. august 2022 (\*)

»Præjudiciel forelæggelse – skatter og afgifter – merværdiafgift (moms) – direktiv 2006/112/EF – artikel 56 – levering af forsikringsydelser – afgiftsmæssigt tilknytningssted – ydelser i forbindelse med skadesafregning udført af tredjepartsselskaber i en forsikringsgivers navn og for dennes regning«

I sag C-267/21,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Înalta Curte de Casa?ie ?i Justi?ie (kassationsdomstol, Rumænien) ved afgørelse af 25. marts 2021, indgået til Domstolen den 23. april 2021, i sagen

**Uniqa Asigur?ri SA**

mod

**Agen?ia Na?ional? de Administrare Fiscal? – Direc?ia General? de Solu?ionare a Contesta?iilor,**

**Direc?ia General? de Administrare a Marilor Contribuabili,**

har

DOMSTOLEN (Tiende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, I. Jarukaitis, og dommerne M. Ileši? og Z. Csehi (refererende dommer),

generaladvokat: A.M. Collins,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Uniqa Asigur?ri SA ved avocat R. Bufan,
- den rumænske regering ved E. Gane og A. Rot?reanu, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved A. Armenia og E.A. Stamate, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

## Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 59 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1), som ændret ved Rådets direktiv 2008/8/EF af 12. februar 2008 (EUT 2008, L 44, s. 11).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem på den ene side Uniqa Asigur?ri SA (herefter »Uniqa«), hvis hjemsted er beliggende i Rumænien, og på den anden side Agen?ia Na?ional? de Administrare Fiscal? – Direc?ia General? de Solu?ionare a Contesta?iilor (den nationale styrelse for skatter og afgifter – generaldirektoratet for behandling af klager, Rumænien) og Direc?ia General? de Administrare a Marilor Contribuabili (generaldirektoratet for forvaltning af store skatteydere, Rumænien) (herefter samlet »skatte- og afgiftsmyndighederne«) vedrørende fastlæggelsen af det sted, hvor en tjenesteydelse anses for at være leveret i forbindelse med opkrævning af merværdiafgift (moms).

## Retsforskrifter

### EU-retten

#### Sjette direktiv

3 Artikel 9 med overskriften »Tjenesteydelser« i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter – Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT 1977, L 145, s. 1, herefter »sjette direktiv«) bestemte:

»1. Ved leveringsstedet for en tjenesteydelse forstås det sted, hvor den, der yder tjenesten, har etableret enten hjemstedet for sin økonomiske virksomhed eller et fast forretningssted, hvorfra tjenesteydelsen leveres, eller i mangel af et sådant hjemsted eller et sådant fast forretningssted hans bopæl eller hans sædvanlige opholdssted.

2. Dog gælder følgende:

[...]

c) leveringsstedet for tjenesteydelser i forbindelse med

[...]

– sagkyndig vurdering af løsøregenstande,

[...]

er det sted, hvor disse tjenesteydelser faktisk udføres

e) leveringsstedet for følgende tjenesteydelser, som præsteres for aftagere, der er etableret uden for Fællesskabet, eller for afgiftspligtige personer, som er etableret i Fællesskabet, men uden for yderens land, er det sted, hvor aftageren har etableret enten hjemstedet for sin erhvervsmæssige virksomhed eller et fast forretningssted, til hvilket tjenesteydelsen præsteres, eller i mangel af et sådant hjemsted eller et sådant forretningssted hans bopæl eller hans sædvanlige opholdssted:

[...]

– ydelser fra rådgivningsvirksomheder, ingeniører, projekteringsvirksomheder, advokater og revisorer, samt andre lignende ydelser tillige med databehandling og meddelelse af oplysninger, [...]

4 Sjette direktiv er blevet ophævet og erstattet af direktiv 2006/112, som trådte i kraft den 1. januar 2007.

#### *Direktiv 2006/112*

5 Afsnit V i direktiv 2006/112 med overskriften »Stedet for afgiftspligtige transaktioner« omfattede navnlig et kapitel 3 med overskriften »Leveringsstedet for ydelser«, der indeholdt direktivets artikel 43-59.

6 Dette direktivs artikel 56, stk. 1, litra c), bestemte:

»Leveringsstedet for følgende ydelser, som leveres til kunder, der er etableret uden for [Den Europæiske Union], eller til afgiftspligtige personer, som er etableret i [Unionen], men uden for tjenesteyderens land, er det sted, hvor kunden har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed eller har et fast forretningssted, for hvilket ydelserne præsteres, eller i mangel af et sådant hjemsted eller et sådant forretningssted det sted, hvor han har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted:

[...]

c) ydelser fra rådgivningsvirksomheder, ingeniører, projekteringsvirksomheder, advokater og revisorer samt andre lignende ydelser tillige med databehandling og meddelelse af oplysninger

[...]«

7 Artikel 59, litra c), i direktiv 2006/112, som ændret ved direktiv 2008/8, bestemmer følgende med virkning fra den 1. januar 2010:

»Leveringsstedet for følgende tjenesteydelser, der leveres til en ikke-afgiftspligtig person, som er etableret eller har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted uden for [Unionen], er det sted, hvor denne person er etableret eller har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted:

[...]

c) ydelser fra rådgivningsvirksomheder, ingeniører, projekteringsvirksomheder, advokater og revisorer samt andre lignende ydelser tillige med databehandling og meddelelse af oplysninger

[...]«

#### ***Rumænsk ret***

8 Artikel 133 i Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal (lov nr. 571/2003 om skatter og afgifter) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »skatte- og afgiftsloven«), bestemmer:

»(1) Ved leveringsstedet for en tjenesteydelse forstås det sted, hvor den, der yder tjenesten, er etableret eller har et fast forretningssted, hvorfra tjenesteydelsen leveres.

(2) Uanset bestemmelserne i stk. 1 anses leveringsstedet for følgende tjenesteydelser for at

være:

[...]

g) det sted, hvor aftageren af tjenesteydelsen er etableret eller har et fast forretningssted, forudsat at den pågældende er etableret eller har et forretningssted uden for [Unionen] eller er en afgiftspligtig person, der handler i denne egenskab og er etableret eller har et fast forretningssted i [Unionen], men uden for tjenesteyderens land, med hensyn til følgende ydelser:

[...]

5. ydelser fra rådgivningsvirksomheder, ingeniører, jurister og advokater, revisorer og regnskabssagkyndige, projekteringsvirksomheder samt andre lignende ydelser

[...]«

### **Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål**

9 Uniqa udbyder i Rumænien forsikringer til dækning af risici vedrørende motorkøretøjsulykker og udgifter til lægebehandling opstået uden for denne medlemsstats område.

10 Hvad angår ansvarsforsikringen for motorkøretøjer har Uniqa indgået partnerskabsaftaler med 26 selskaber med hjemsted uden for Rumænien (herefter »partnerskabsselskaberne«). Disse partnerskabsselskaber behandler skader forvoldt ved Uniqas kunders uheld i det land, hvor uheldet er sket. De behandler erstatningskrav ved navnlig at oprette sagerne, kontrollere, at forsikringspolisen er gyldig, undersøge årsagerne til og omstændighederne ved uheldet, fastslå og taksere skaderne, foreslå reparations- eller erstatningsløsninger, foretage den skønsmæssige fastsættelse af erstatningsbeløbet, kontrollere overslag, udbetale erstatningsbeløbet og undersøge muligheder for regres. Med hensyn til tingsskader op til en værdi af 15 000 EUR forvoldt ved et uheld kan disse partnerskabsselskaber frit godkende eller give afslag på erstatningskrav, idet de dog er ansvarlige over for både forsikringstagerne og Uniqa med hensyn til begrundelsen for og størrelsen af de udbetalinger, der foretages til afregning af skader. Med hensyn til tingsskader til en værdi på over 15 000 EUR har de pligt til at samarbejde med Uniqa ved behandlingen af erstatningskrav.

11 Hvad angår sygeforsikring behandler Coris International i Uniqas navn og for Uniqas regning de erstatningskrav, der rejses af forsikringstagerne. Coris International er navnlig forpligtet til at garantere de forsikrede bistand 24 timer i døgnet og yde dem teknisk, organisatorisk og juridisk bistand. Dette selskab fastsætter desuden erstatningsbeløbet og udbetaler dette samt informerer Uniqa om de indtrufne hændelser.

12 Uniqa angav ikke den skyldige moms i henhold til ordningen for omvendt betalingspligt af de ydelser, som partnerskabsselskaberne og Coris International havde faktureret selskabet mellem den 1. januar 2007 og den 31. december 2009 for deres honorarer for behandling og afregning af kravene, af den grund, at stedet for leveringen af disse ydelser i henhold til skatte- og afgiftslovens artikel 133, stk. 1, var tjenesteyderens etableringssted.

13 Efter en kontrol vedrørende perioden fra den 1. januar 2007 til den 31. december 2011 pålagde skatte- og afgiftsmyndighederne Uniqa at betale supplerende moms på i alt 3 439 412 rumænske lei (RON) (ca. 698 596 EUR) samt supplerende forpligtelser på i alt 3 706 077 RON (ca. 752 760 EUR) vedrørende de ydelser, der er nævnt i den foregående præmis.

14 Efter skatte- og afgiftsmyndighedernes opfattelse var det ikke den almindelige regel i skatte- og afgiftslovens artikel 133, stk. 1, men undtagelsen i lovens artikel 133, stk. 2, litra g), nr. 5), der

fandt anvendelse. Skatte- og afgiftsmyndighederne fandt følgelig, at leveringsstedet for de ydelser, som partnerskabsselskaberne og Coris International havde udført, var beliggende i den medlemsstat, hvor aftageren af disse tjenesteydelser var etableret, nemlig Rumænien.

15 Ved afgørelse af 15. september 2016 blev der meddelt afslag på Uniqas afgiftsretlige klage over afgiftsansættelsen og den afgiftskontrolrapport, hvorved selskabet var blevet pålagt at betale de i denne doms præmis 13 nævnte beløb. Uniqa anlagde herefter den 23. december 2016 et søgsmål ved Curtea de Apel București (appeldomstolen i Bukarest, Rumænien) med påstand om annullation af denne afgørelse, afgiftsansættelsen og kontrolrapporten.

16 Ved dom af 19. juni 2018 bekræftede denne appeldomstol, at leveringsstedet for ydelser i forbindelse med skadesafregning er stedet, hvor aftageren har etableret sit hjemsted, i det foreliggende tilfælde Rumænien, idet domstolen fandt, at disse ydelser svarede til ingeniørydelser som omhandlet i sjette direktivs artikel 9, stk. 2, litra e), tredje led, som fortolket ved dom af 7. oktober 2010, Kronospan Mielec (C-222/09, EU:C:2010:593). Curtea de Apel București (appeldomstolen i Bukarest) annullerede delvist de forvaltningsakter fra skatte- og afgiftsmyndighederne, der er nævnt i denne doms præmis 15, på grund af den urimeligt lange varighed af afgiftskontrollen og frifandt i øvrigt skatte- og afgiftsmyndighederne.

17 Både Uniqa og skatte- og afgiftsmyndighederne har iværksat appel til prøvelse af denne dom ved den forelæggende ret.

18 Den forelæggende ret har anført, at Domstolen allerede har fortolket undtagelserne vedrørende fastsættelsen af leveringsstedet for tjenesteydelser. Domstolen har navnlig i dom af 16. september 1997, von Hoffmann (C-145/96, EU:C:1997:406), fastslået, at udtrykket »andre lignende ydelser« ikke vedrører erhverv såsom dem, der udøves af advokater, rådgivere, revisorer eller ingeniører, men alene ydelser. Udtrykket »andre lignende ydelser« henviser desuden ikke til nogen fællesnævner for de heterogene aktiviteter, der er nævnt i sjette direktiv, men til ydelser, der er lignende i relation til hver enkelt af disse aktiviteter, som herved betragtes hver for sig.

19 Denne retspraksis besvarer imidlertid ikke spørgsmålet i tvisten i hovedsagen om kvalificeringen af leveringer af sammensatte tjenesteydelser omfattende flere aktiviteter, der skal analyseres som en helhed, såsom de aktiviteter vedrørende behandling og afregning af skader, der udføres af partnerskabsselskaberne og Coris International.

20 Under disse omstændigheder har Înalta Curtea de Casație și Justiție (kassationsdomstol, Rumænien) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal bestemmelserne i artikel 59 i [direktiv 2006/112, som ændret ved direktiv 2008/8,] fortolkes således, at ydelser i form af behandling af krav og skades[afregning], der leveres af et forsikringsselskabs [partnerskabsselskaber], som handler i forsikringsselskabets navn og på dets vegne, kan være omfattet af kategorien af ydelser fra rådgivningsvirksomheder, ingeniører, projekteringsvirksomheder, advokater og revisorer samt andre lignende ydelser tillige med databehandling og meddelelse af oplysninger?«

### **Om det præjudicielle spørgsmål**

21 Det bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at det som led i den samarbejdsprocedure mellem de nationale retter og Domstolen, som er indført ved artikel 267 TEUF, tilkommer denne at give den nationale ret et hensigtsmæssigt svar, som sætter den i stand til at afgøre den tvist, der verserer for den. Ud fra dette synspunkt påhviler det Domstolen efter omstændighederne at omformulere det spørgsmål, den forelægges. Domstolen kan desuden inddrage EU-retlige regler, som den nationale ret ikke har henvist til i sit spørgsmål (dom af 15.7.2021, Ministrstvo za

obrambo, C-742/19, EU:C:2021:597, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

22 I denne henseende bemærkes, at artikel 59 i direktiv 2006/112, som ændret ved direktiv 2008/8, finder anvendelse fra den 1. januar 2010. Det fremgår imidlertid af den forelæggende rets oplysninger, at tvisten i hovedsagen vedrører Uniqas undladelse af at angive moms af de ydelser, som partnerskabsselskaberne og Coris International leverede i perioden fra den 1. januar 2007 til den 31. december 2009. Under disse omstændigheder finder denne bestemmelse tidsmæssigt ikke anvendelse på tvisten i hovedsagen.

23 Henset til de faktiske omstændigheder i hovedsagen og ordlyden af det forelagte spørgsmål skal det imidlertid fastslås, at det er fortolkningen af artikel 56, stk. 1, litra c), i direktiv 2006/112, der er relevant for løsningen af denne tvist.

24 Med henblik på at give den forelæggende ret et hensigtsmæssigt svar, som sætter den i stand til at afgøre den tvist, der er indbragt for den, skal det forelagte spørgsmål under disse omstændigheder omformuleres således, at denne ret med dette spørgsmål nærmere bestemt ønsker oplyst, om artikel 56, stk. 1, litra c), i direktiv 2006/112 skal fortolkes således, at ydelser i forbindelse med skadesafregning udført af tredjepartsselskaber i et forsikringsselskabs navn og for dettes regning er omfattet af »ydelser fra rådgivningsvirksomheder, ingeniører, projekteringsvirksomheder, advokater og revisorer samt andre lignende ydelser tillige med databehandling og meddelelse af oplysninger« som omhandlet i denne bestemmelse.

25 Med henblik på besvarelsen af dette spørgsmål bemærkes indledningsvis, at artikel 56, stk. 1, litra c), i direktiv 2006/112 ikke vedrører erhverv – som dem, der udøves af advokater, rådgivningsvirksomheder, revisorer eller ingeniører – men tjenesteydelser. EU-lovgiver har benyttet de erhverv, der nævnes i denne bestemmelse, som et middel til at definere de kategorier af tjenesteydelser, som bestemmelsen omfatter (jf. analogt dom af 7.10.2010, Kronospan Mielec, C-222/09, EU:C:2010:593, præmis 19 og den deri nævnte retspraksis).

26 Det skal følgelig afgøres, om ydelser i forbindelse med skadesafregning udført i et forsikringsselskabs navn og for dettes regning henhører under de tjenesteydelser, som hovedsageligt og sædvanligt udføres i forbindelse med de erhverv, der er opregnet i artikel 56, stk. 1, litra c), i direktiv 2006/112 (jf. analogt dom af 16.9.1997, von Hoffmann, C-145/96, EU:C:1997:406, præmis 16 og den deri nævnte retspraksis).

27 I denne henseende skal det indledningsvis præciseres, at når henses til de to omstændigheder, hvorefter dels hver enkelt tjenesteydelse sædvanligvis skal anses for en særskilt og uafhængig ydelse, dels at transaktionen, der i økonomisk henseende er en enkelt tjenesteydelse, ikke kunstigt må opdeles for ikke at ændre momssystemets sammenhæng, må det undersøges, hvad der særligt karakteriserer den pågældende transaktion, med henblik på at afgøre, om de leverede tjenesteydelser udgør flere særskilte hovedydelser eller en enkelt ydelse. I forbindelse med det samarbejde, der er indført i henhold til artikel 267 TEUF, tilkommer det de nationale retter at afgøre, om den afgiftspligtige person leverer en enkelt ydelse i et specifikt tilfælde, og herved at foretage enhver endelig vurdering af de faktiske omstændigheder (jf. i denne retning dom af 27.9.2012, Field Fisher Waterhouse, C-392/11, EU:C:2012:597, præmis 18 og 20 og den deri nævnte retspraksis).

28 Ifølge den forelæggende ret udgør de i hovedsagen omhandlede ydelser i forbindelse med skadesafregning sammensatte tjenesteydelser omfattende flere aktiviteter, der skal analyseres som en helhed. Navnlig dækker de ydelser, der leveres af partnerskabsselskaberne, som nævnt i denne doms præmis 10 og 11, alle aktiviteter i forbindelse med afregning af skader, der involverer Uniqas kunder, i de lande, hvor uheldene er indtruffet. Disse ydelser omfatter ligeledes udøvelse af en beslutningsbeføjelse, for så vidt som de for tingsskader op til en værdi af 15 000 EUR, der er

forvoldt ved et uheld, kræver, at erstatningskravene godkendes eller afslås. Med hensyn til sygeforsikring behandler Coris International på samme måde i Uniqas navn og på Uniqas vegne de erstatningskrav, der rejses af forsikringstagerne, ved at yde al nødvendig organisatorisk, teknisk og juridisk bistand.

29 Efter denne indledende præcisering skal det for det første bemærkes, at udøvelsen af ingeniørerhvervet omfatter ydelser, som karakteriseres ved den omstændighed, at det ikke kun drejer sig om at anvende eksisterende viden og metoder på konkrete problemer, men også om at opnå ny viden og udvikle nye metoder for at løse disse eller nye problemer (dom af 7.10.2010, Kronospan Mielec, C-222/09, EU:C:2010:593, præmis 21).

30 Ydelser i forbindelse med skadesafregning, der udføres i et forsikringsselskabs navn og for dettes regning, såsom de ydelser, der er beskrevet i denne doms præmis 10 og 11, hører ikke til de ydelser, der har disse kendetegn. Selv om det ikke synes udelukket, at skadesvurderingen efter et trafikuheld kan foretages af en ingeniør, er det åbenbart, at en sådan aktivitet ikke er omfattet af de ydelser, der hovedsageligt og sædvanligt udføres i forbindelse med ingeniørerhvervet, således som de er angivet i den foregående præmis. En sådan mulighed er desuden heller ikke tænkelig hvad angår patientvurderingen i forbindelse med en rejsesygeforsikring.

31 Det må derfor fastslås, at ydelser i forbindelse med skadesafregning, der udføres i et forsikringsselskabs navn og for dettes regning, ikke er omfattet af begrebet ingeniørydelser som omhandlet i artikel 56, stk. 1, litra c), i direktiv 2006/112.

32 For det andet har Domstolen hvad angår ydelser, der udføres i forbindelse med advokaterhvervet, allerede fremhævet, at disse hovedsageligt og sædvanligt har til formål at repræsentere og forsvare en persons interesser, som hovedregel i en tvist, hvor der er tale om modstridende interesser (jf. i denne retning dom af 16.9.1997, von Hoffmann, C-145/96, EU:C:1997:406, præmis 17, og af 6.12.2007, Kommissionen mod Tyskland, C-401/06, EU:C:2007:759, præmis 36 og 37).

33 Domstolen har desuden præciseret, at ydelser fra en advokat først og fremmest har til formål at få medhold i retslige krav (jf. i denne retning dom af 6.12.2007, Kommissionen mod Tyskland, C-401/06, EU:C:2007:759, præmis 39).

34 Tjenesteydelser vedrørende skadesafregning som dem, der leveres af partnerskabsselskaberne og Coris International, henhører ikke under ydelser, der hovedsageligt og sædvanligt udføres i forbindelse med advokaterhvervet. Sidstnævnte ydelser er nemlig kendetegnet ved deres bidrag til retsplejen, mens ydelser i forbindelse med skadesafregning udført i et forsikringsselskabs navn og for dettes regning henhører under økonomisk virksomhed i bredere forstand.

35 Navnlig har sådanne ydelser i forbindelse med skadesafregning grundlæggende til formål at fastslå og opgøre skaderne og udgifterne til lægebehandling samt at fastsætte den erstatning, der skal tilkendes den forsikrede, og i givet fald foretage den faktiske udbetaling heraf, og de har ud fra denne betragtning ikke nødvendigvis en retslig karakter. Disse ydelser forudsætter således ikke a priori, at forsikringsselskabets interesser repræsenteres og forsvares i en kontradiktorisk tvist med modstridende interesser, selv om det senere, alt efter omstændighederne, kan vise sig at være nødvendigt at indhente advokatbistand.

36 Det følger heraf, at ydelser i forbindelse med skadesafregning, der udføres i et forsikringsselskabs navn og for dettes regning, ikke er omfattet af begrebet advokatydelser som omhandlet i artikel 56, stk. 1, litra c), i direktiv 2006/112.

37 For det tredje må det fastslås, at ydelser i forbindelse med skadesafregning som dem, der udføres af partnerskabsselskaberne og Coris International, ikke svarer til de ydelser, der hovedsageligt og sædvanligt udføres af rådgivningsvirksomheder, projekteringsvirksomheder eller revisorer. Til forskel fra rådgivningsydelser indebærer ydelser i forbindelse med skadesafregning, der udføres i et forsikringsselskabs navn og for dets regning, navnlig udøvelse af en beslutningsbeføjelse vedrørende tildeling af eller afslag på erstatning, hvilket ikke kan reduceres til at være rådgivningsydelser.

38 For det fjerde skal det afgøres, om ydelser i forbindelse med skadesafregning, der udføres i et forsikringsselskabs navn og for dets regning, henhører under »andre lignende ydelser« som nævnt i artikel 56, stk. 1, litra c), i direktiv 2006/112.

39 Udtrykket »andre lignende ydelser« henviser ikke til nogen fællesnævner for de heterogene aktiviteter, der således er omhandlet i denne bestemmelse, men til ydelser, der er lignende i relation til hver enkelt af disse aktiviteter, som herved betragtes hver for sig. En ydelse må således betragtes som lignende i relation til en af de i denne artikel nævnte aktiviteter, når de begge har det samme formål (jf. i denne retning dom af 6.12.2007, Kommissionen mod Tyskland, C-401/06, EU:C:2007:759, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

40 I denne henseende er det tilstrækkeligt at bemærke, at de pågældende ydelser har til formål at administrere og behandle skadeserstatningskrav, der fremsættes af de forsikrede i det forsikringsselskab, i hvis navn og for hvis regning ydelserne udføres.

41 Det fremgår således af de oplysninger, som den forelæggende ret har fremsendt, at de ydelser i forbindelse med skadesafregning, der udføres af partnerskabsselskaberne, omfatter sammensatte tjenesteydelser i form af behandling og afregning af krav, som involverer flere aktiviteter, der skal analyseres som en helhed, som har til formål at afhjælpe en skade, som en skadelidt har lidt uden for sin bopælsmedlemsstat, efter procedurer, som denne er fortrolig med. Med hensyn til de ydelser, der leveres af Coris International, har den forelæggende ret desuden præciseret, at der er tale om aktiviteter med henblik på behandling af krav, der fremsættes af forsikringstagere med rejsesygeforsikringer, som Uniqa har indgået for sine kunder, og som bl.a. omfatter garanti for bistand 24 timer i døgnet samt ydelse af teknisk, organisatorisk og juridisk bistand.

42 Der er imidlertid ingen af de ydelser fra ingeniører, advokater, revisorer, projekteringsvirksomheder eller rådgivningsvirksomheder, der er opregnet i artikel 56, stk. 1, litra c), i direktiv 2006/112, som forfølger det formål, der er angivet i denne doms præmis 40.

43 Det følger heraf, at ydelser i forbindelse med skadesafregning, der leveres i et forsikringsselskabs navn og for dets regning, ikke kan anses for at være »andre lignende ydelser« som omhandlet i artikel 56, stk. 1, litra c), i direktiv 2006/112.

44 For det femte og sidste må det ligeledes fastslås, at sådanne ydelser i forbindelse med skadesafregning hverken kan sammenlignes med databehandlingsydelser eller meddelelse af oplysninger.

45 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det præjudicielle spørgsmål besvares med, at artikel 56, stk. 1, litra c), i direktiv 2006/112 skal fortolkes således, at ydelser i forbindelse med skadesafregning udført af tredjepartsselskaber i et forsikringsselskabs navn og for dettes regning ikke er omfattet af »ydelser fra rådgivningsvirksomheder, ingeniører, projekteringsvirksomheder, advokater og revisorer samt andre lignende ydelser tillige med databehandling og meddelelse af oplysninger« som omhandlet i denne bestemmelse.

### **Sagsomkostninger**

46 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tiende Afdeling) for ret:

**Artikel 56, stk. 1, litra c), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at ydelser i forbindelse med skadesafregning udført af tredjepartsselskaber i et forsikringsselskabs navn og for dettes regning ikke er omfattet af »ydelser fra rådgivningsvirksomheder, ingeniører, projekteringsvirksomheder, advokater og revisorer samt andre lignende ydelser tillige med databehandling og meddelelse af oplysninger« som omhandlet i denne bestemmelse.**

Underskrifter

\* Processprog: rumænsk.